

POP VERTELT

DOOR ALETTA HOOG
GEILLUSTREERD DOOR TJEERD BOTTEMA

G. F. CALLENBACH

UITGEVER NIJKERK

ALETTA HOOG

POP VERTELT

MET TEEKENINGEN VAN
TJEERD BOTTEMA

DERDE DRUK

G. F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

1. WIE IK BEN

Ik ben een pop.

En ik heet Bet-je.

Ik heb groo-te blau-we oo-gen en roo-de wan-gen.

En ik heb lang, blond haar. In 't midden is een schei-ding; net een recht streep-je.

Mijn haar kan echt ge-vloch-ten worden.

Dan heb ik twee vlech-ten.

Maar soms hangt het los, met een strik bo-ven-op.

Ik ben een groo-te pop.

Mijn lijf kan niet bre-ken en mijn beenen ook niet. Maar mijn hoofd wel en mijn ar-men ook.

Eens heb ik een arm ge-bro-ken.

Dat deed pijn.

En mijn moe-der-tje huil-de, huil-de zoo....

Toen ben ik naar den dok-ter ge-bracht, naar den pop-pen-dok-ter.

Die woont mid-den in de stad, in een druk-ke straat.

Daar ben ik hee-le-maal uit-ge-kleed. En de dok-ter zei te-ge-n mijn moe-der-tje: „Ik zal den arm van je kind-je wel ma-ken, hoor. Kom haar mor-gen maar ha-len.”

Wat keek mijn moe-der-tje blij, toen ze mij kwam ha-len en mijn arm weer héél was!

2. WAAR IK VAN-DAAN KOM

Vroe-ger was ik de pop van *tan-te* Bet-je.

Tan-te Bet-je was toen een klein meis-je.

Toen speel-de *zij* met mij.

Nu is ze een groot mensch.

O ja, 't is heel lang ge-le-den.

En ik heb heel lang in een kof-fer ge-le-gen.

Zoo stil, zoo een-zaam, niks aar-dig.

Maar op een dag kwam er een klein meis-je op den zol-der.

Ze was nog zóó klein! Ze kon nog niet eens goed pra-ten.

Tan-te Bet-je deed den kof-fer o-pen en nam mij er uit.

„O-o-o!” riep het klei-ne meis-je.

„Je mag Bet-je e-ven vast-hou-den,” zei tan-te Bet-je.

Toen heeft het klei-ne meis-je mij te-ge-n zich aan-ge-drukt, en is met mij gaan sla-pen.

Maar toen zij wak-ker werd, was ik weg.

„Be-Be-Bet-je!” riep het klei-ne ding.

Ik hoor-de het in den kof-fer.

„Ja, als je wat groo-ter bent, dan krijg je Bet-je,” zei tan-te.

Op een dag werd ik weer uit den kof-fer ge-no-men.

Nu was tan-te Bet-je al-leen.

En al mijn klee-r-tjes nam zij er ook uit.
Mijn rok-jes en broek-je en pon-ne-tje
za-gen geel.

Ze wer-den ge-was-schen.

En tan-te Bet-je ging knip-pen en
naai-en, en me-ten aan mijn lijf.

Ik kreeg een nieu-we jurk, blauw met
een wit stip-je en een kan-ten kraag-je.

En een nieu-wen man-tel, grijs met
een rood bloe-me-tje. En ook zoo'n
muts-je.

Het schoo-ne on-der-goed kreeg ik
aan. En de nieu-we jurk en den nieu-
wen man-tel met het muts-je.

En brui-ne kous-jes.

En hoo-ge glim-men-de rijg-laar-zen.

Mijn haar werd ge-vloch-ten. En aan
el-ke vlecht kwam een roo-de strik.

O, wat was ik mooi!

Hè, dat was be-ter dan in den don-ke-

ren kof-fer.

Mijn nacht-pon en de ou-de jur-ken
wer-den in-ge-pakt. En toen . . . o wee!
Daar werd *ik* in een doos ge-pakt!

En weer kon ik niets zien.

Daar-na werd ik erg ge-schud. Dat
kwam, om-dat we in den trein za-ten,
heb ik la-ter ge-hoord.

En toen . . . op-eens . . . daar was
't-zelf-de klei-ne meis-je weer! . . . ik
hoor-de het aan haar stem-me-tje.

„Bet-je! Bet-je!” riep ze blij.

Maar ze was veel groo-ter nu. En ze had
zelf lang krul-haar met een strik er in.

„Nu ben je van mij! Nu ben je van
mij!” juich-te ze.

Zóó heb ik mijn nieu-we moe-der-tje
ge-kre-gen.

Nu lig ik niet meer in den don-ke-ren
kof-fer. Zoo stil, zoo een-zaam! . . . Ge-
luk-kig!

3. WAAR IK NU BEN

Dat klei-ne meis-je is nu mijn moe-der-tje.

Zij heet Bep-pie.

Bij het raam is haar speel-hoek-je.

Daar staat een le-di-kant met een ge-bloemd gor-dijn er om. Daar slaap ik in. En een kast-je met laad-jes. Daar bergt ze mijn klee-r-tjes in.

Dan is er een ta-fel-tje met twee arm-stoel-tjes en een klein stoel-tje voor mij. Maar ik glijd er tel-kens af, omdat de zit-ting van leer is en zoo glad. Ook is er een ij-ze-ren wasch-ta-fel-tje met heusch een stuk-je zeep in 't bak-je. En een hand-doe-k-je.

Ik ben geen ee-nig kind-je.

Bep-pie heeft nog meer pop-pen:

Loes-je en Nol-lie en Jan-tje. Die zijn veel klei-ner dan ik.

Ze wa-ren eerst niks aar-dig te-gen me.

Ze kon-den ze-ker niet ve-len, dat Bep-

pie zoo blij met mij was.

Ze wou me al-door op schoot heb-ben, ook on-der het e-ten.

Dat mag an-ders niet. Maar toen wel, om-dat het de eer-ste dag was.

Ja, Bep-pie houdt het meest van mij. Dat weet ik ze-ker.

Zij geeft mij dik-wijls een zoen-tje.

De an-de-re zijn er nu wel aan ge-wend.

Maar als we eens sa-men op één stoel-tje moe-ten zit-ten, dan du-wen ze me erg.

En dan voel ik, dat ze boos zijn.

's A-vonds kleedt Bep-pie mij uit. Tot op mijn hemd-je. Ze vouwt de klee-tjes op en legt die op het klee-bak-je. En ze trekt mijn nacht-pon aan. Dan word ik in bed ge-legd en lek-ker

toe-ge-stopt.

's Mor-gens wascht Bep-pie mijn ge-zicht met een klein spons-je.

Bep-pie zegt: „Ik vind 't zoo pret-tig, dat ik je echt was-schen kan.”

En ze wascht en wascht mijn ge-zicht en wrijft het droog met den hand-doeck, tot-dat mijn wan-gen glim-men. En mijn ar-men ook.

En dan krijg ik al-tijd een kus-je.

Dat doet Bep-pie's moe-der ook met het klei-ne zus-je, dat in de wieg ligt.

Bep-pie doet met mij al-les, wat ze haar Moes met het klei-ne zus-je ziet doen.

Ja, ik heb wàt een goed moe-der-tje.

Eens was het klei-ne zus-je in de wieg ge-legd.

Bep-pie's moe-der was weg-ge-gaan.

Toen heeft Bep-pie mij stil-le-tjes naast zus-je ge-legd. En zij ging ook weg.

Wat lag ik fijn! In die ech-te wieg.
Maar o wee! Dat duur-de niet lang.
Zus-jes ste-vi-ge knuist-jes pak-ten
me beet.
Ze trok aan mijn arm. Au!
En aan een been. Au!
En aan mijn haar! Au! Au!
En *bij-na* had zij me uit de wieg ge-
gooid.

Toen kwam op-eens Bep-pie weer
bin-nen.

Ze zag wat zus-je deed. En ze pak-te
me gauw weg.

En ze nam mij in haar ar-men en
knuf-fel-de me. Om me te troos-ten.

4. VA-DER EN DOK-TER

Bep-pie heeft één broer-tje.
Die heet Kees.

Hij is een jaar ou-der dan Bep-pie.

Hij heeft geen pop-pen, maar een paard
en wa-gen en een trein.

Daar speelt *hij* mee.

Maar soms zegt Bep-pie: „Kees, wil jij
va-der zijn? Va-der van de pop-pen?”

„Ja,” zegt Kees. „En dan moet ik schrij-
ven net als Va-der 's a-vonds.”

Kees haalt een stuk-je pa-pier en een

pot-lood. En hij gaat voor het ta-fel-tje zit-ten in het speel-hoek-je.

Hij bijt op 't pot-lood.

„Nu *denk* ik,” zegt hij.

En dan krab-belt hij wat op 't pa-pier. Maar echt schrij-ven kan hij nog niet.

Bep-pie gaat ons uit-klee-den en was-schen en schoon goed aan doen. Want het is Za-ter-dag.

Dan wor-den we één voor één bij va-der Kees ge-bracht.

„Je moet ze een zoen-tje ge-ven,” zegt Bep-pie, „een nacht-zoen-tje.”

Ik krijg eerst een zoen van va-der Kees.

„Zoo koud,” zegt hij en trekt zijn neus op.

Dan brengt mijn moe-der-tje Nol-lie bij hem.

„Nee,” zegt Kees, „dat doe ik niet, dat

vind ik vies.”

Nol-lie is een hou-ten pop en ziet wel een beet-je groe-ze-lig.

„Dan kun je *geen* va-der zijn,” zegt Bep-pie, „als je de kin-de-ren geen

nacht-zoen wil ge-ven."

„Dan zal ik dok-ter zijn," zegt Kees.

„Dan hoef ik geen zoen-tjes te ge-ven."

„Goed," zegt Bep-pie.

Kees gaat de ka-mer uit.

Klop-klop! En met-een stapt dok-ter

Kees weer bin-nen met zijn muts op.

Die neemt hij af en zegt: „Dag me-vrouw."

„Dag dok-ter."

„Zijn de kin-de-ren ziek?"

„Ja, al-le-maal, kijk u maar."

Dok-ter Kees kijkt e-ven naar ons.

Dan zegt hij: „Ze moe-ten al-le-maal naar bui-ten, da-de-lijk."

„Nee, dat kàn niet," zegt Bep-pie kla-gend, „ik heb ze net uit-ge-kleed. Jij bent geen goe-je dok-ter."

„Ik ben ook veel lie-ver koet-sier," zegt Kees, „en ik be-moei me niet meer met

je pop-pen."

En hij gaat zijn paard voor den wa-gen span-nen.

Maar laatst heeft hij zich toch met ons be-moeid.

Hij had ge-kib-beld met Bep-pie. En Bep-pie was hui-lend naar bo-ven, naar moe-der ge-loo-pen.

Toen kwam Kees naar ons toe, in 't speel-hoek-je.

Mij gaf hij een duw, dat ik van 't stoel-tje af-gleed.

En Nol-lie pak-te hij beet. Hij nam 't touw van zijn tol en bond het om Nol-lie's been. En hij hield Nol-lie hee-le-maal on-der-ste-bo-ven.

Toen ging hij op een der arm-stoel-tjes staan. En hij maak-te het touw vast aan den knop van het o-ver-gor-dijn.

Hij sprong weer van zijn stoel-tje af en nam het weg.

En o vree-se-lijk — we ke-ken er al-le-maal naar. . . . daar hing Nol-lie aan één been te ben-ge-len!

Bep-pie kwam met moe-der in de ka-mer. Ze gaf een schreeuw en huil-de nog har-der.

Moe-der maak-te Nol-lie los.

En Kees kreeg straf.

5. TWEE KEES-JES

De zon scheen zoo lek-ker.

„Moes, mo-gen we bui-ten spe-len?” vroeg Kees.

„Hè ja!” zei Bep-pie.

„Ja, als jul-lie op de hoo-ge steen-tjes blijft.”

„De hoo-ge steen-tjes,” dat is vlak

voor de hui-zen. Op den rij-weg, dat vindt Moes te ge-vaar-lijk.

Dat be-lo-ven ze.

Bep-pie zet mij in de pop-pen-sport-kar, en Moes helpt haar het stoep-je af.

En dan Kees met zijn paard en wa-gen.

Bep-pie rijdt mij heen en weer in 't zon-ne-tje.

Wat ver-der-op wordt de straat ge-maakt.

Daar-om ligt er een hoop-je wit zand dicht bij de hoo-ge steen-tjes.

Kees vult er zijn wa-gen mee. Dan moet het paard trek-ken. Het zand moet een eind-je ver-der ge-bracht wor-den. Net als die groo-te zand-wa-gen, die juist voor-bij-kwam. Zoo echt!

Daar sluipt wat vlak langs de hui-zen.

Ik zie het.

En Bep-pie ziet het.

En Kees ziet het ook.
't Is een klein ma-ger poes-je.
Eén poot-je trekt het tel-kens òp.
Zou het pijn heb-ben aan dat poot-je?
„Klein stak-ker-tje!” zegt Bep-pie.
„Waf! Waf! Waf!” klinkt het nij-dig.
Daar komt een wit-te Kees-hond aan-
hol-len.

Hij ziet het poes-je.
O! hij wil het bij-ten!
Dat drukt zich ang-stig te-gen den
muur.
Maar *on-ze* Kees is er ook!
Dat is een flin-ke jon-gen.
Die gaat vóór 't poes-je staan.
Met zijn zweep.
En hij wil slaan ook.
En hij roept: „Kssshh! Kssshh! Weg!
Pas op, hoor! Of ik zàl je!”
Kees de hond kijkt Kees den jon-gen
eens aan. Als hij wou, kon hij *on-zen*
Kees best om-ver gooi-en. Want hij is
een ster-ke hond.
Maar nee, Kees de hond zegt nog eens
nij-dig „Waf!” Dan draait hij zich om
en rent weg.
Het poes-je is gauw weg-ge-loo-pen.
Een an-de-re straat in. Naar huis....

Ge-luk-kig!

Bep-pie laat mij mid-den op straat staan.

Ze duwt gauw de voor-deur o-pen en roept:

„Moes, Kees heeft die Kees weg-ge-jaagd! U weet wel, die wit-te! Die wou 'n poes-je bij-ten.”

Moes komt e-ven bui-ten en zegt:

„Zoo, wa-ren er dus twee Kees-jes? Maar nu zie ik al-leen *mijn* Kees.”

„Maar nou ben ik Kees niet. Ik ben koet-sier.”

„Zoo? Dag koet-sier.”

En de koet-sier gaat weer zand rij-den.

En Bep-pie rijdt mij weer in 't zon-ne-tje.

6. SA-MEN UIT

Wij zijn sa-men uit, Bep-pie en ik. Moes is er ook bij.

We zit-ten in den trein.

Ik voel 't schud-den weer.

Maar nu is 't heel an-ders dan toen.

Want nu lig ik niet in een doos met een dek-sel. O neen! . . .

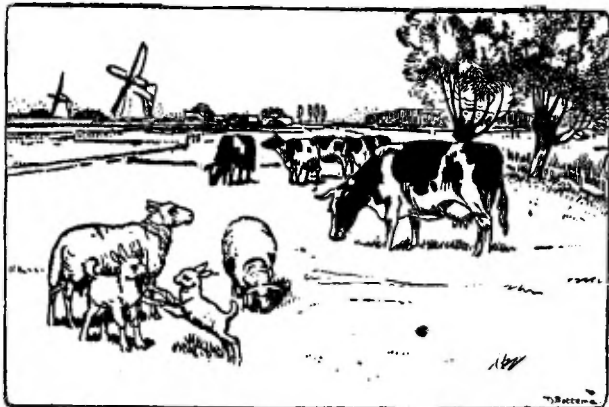
Bep-pie heeft mij op den arm. Ze houdt mij in de hoog-te en laat me voor 't raam-pje kij-ken.

„Mijn kind-je moet ook kij-ken,” zegt ze.

Ik zie koei-en in de wei en schaa-pjes. En ik zie boo-men en mo-lens en hui-zen.

Wij zijn sa-men uit. We gaan naar tan-te Bet-je. Twee nacht-jes gaan we er sla-pen.

Bep-pie zegt: „Moes, nou mag ik 't poes-je ook zien bij tan-te Bet-je.”
„Ja, tan-te heeft 'n poes-je, hè? En wat schreef tan-te ook nog meer?”
„Dat ik maar ra-den moest, waar 't poes-je in sloop. Dat was zóó grap-pig! Maar ik kàn 't niet ra-den. Kan u 't wel ra-den, Moes? In een mand-je?”

„Nee, dat is heel ge-woon. Ge-duld maar! We zul-len 't nu wel gauw zien,” zegt Moes.

Als de trein aan-komt, zien we tan-te Bet-je staan.

En met mij in den arm, vliegt Bep-pie in de ar-men van tan-te Bet-je.

„Drie B's bij me-kaar,” zegt tan-te.

7. MI-NET-JE

Daar is het poes-je!

Het heet Mi-net-je.

Pik-zwart is Mi-net-je. Maar voor-op haar borst-je is een wit-te plek, net een bef-je. En ook op één poot-je is nog een wit-te vlek.

Bep-pie kijkt niet meer naar mij om. Ze speelt met Mi-net-je. Ze heeft een lee-ge klos. Aan een touw-tje. Hup, hup! gaat het o-ver den vloer. Mi-net-je springt mee.

Tel-kens heeft zij het *bij-na*.

Ik kijk er naar.

Maar ik vind het niet pret-tig.

Waar-om niet?

Om-dat Bep-pie zoo met Mi-net-je speelt. En niet met mij.

Ik ben ja-loersch.

Als 't a-vond is, krijgt tan-te on-der uit de kast een pop-pe-wieg! 't Is een man-den wieg-je. Een ma-tras-je ligt er in, een kus-sen en een de-ken-tje.

„Die stond nog op zol-der van toen *ik* klein was,” ver-telt tan-te. „Op 'n keer vond ik er Mi-net-je in lig-gen. En toen dacht ik: dat is wel een goed bed-je voor je. En ze vindt het dol!”

Tan-te neemt het de-ken-tje uit de wieg en zegt:

„Kom maar, Mi-net-je.”

Dat laat Mi-net-je zich geen twee-maal

zeg-gen.

Joep! Ze springt in de wieg.

Maar ze gaat niet in 'n rond-je lig-gen,
zoo-als poe-sen in een mand-je doen.

Nee, op haar rug. O, zoo grap-pig!

Tan-te dekt haar toe. O, kijk eens! Nu
ligt Mi-net-je met haar voor-poot-jes
bo-ven 't dek....

Bep-pie danst van pret. Zóó grap-pig
is dat ook!

„Nacht Mi-net-je, slaap lek-ker in je
wieg!”

„Mi-aauw!”

8. POP BET-JE EN POES MI-NET-JE

Den vol-gen-den dag re-gen-de het.
Al maar re-gen.

Bep-pie kon niet uit.

Ze mocht thee-schen-ken, met een
blauw ser-vies-je. Dat was ook al van
tan-te Bet-je.

En toen ze ge-noeg thee had ge-schon-
ken en thee had ge-dron-ken, ging ze
met mij spe-len.

Ze wou me naar bed bren-gen. Maar
mijn bed was er niet. Dat was thuis.

„Tan-te, mag ik Bet-je in de wieg leg-

gen, in Mi-net-je's wieg?"

„Ja-wel,” zei tan-te, „dat mag. O-ver-dag ligt Mi-net-je er toch niet in.”

De wieg was wel wat klein. Want ik ben een groo-te pop. Mijn bee-nen sta-ken een eind o-ver den rand heen. Maar dat hin-der-de niet. Ik lag toch lek-ker. Ook op mijn rug, net als Mi-net-je. Maar met mijn ar-men on-der 't dek.

Toen was 't e-tens-tijd.

Bep-pie ging e-ten.

Ik moest in de voor-ka-mer blij-ven.

Niet pret-tig, hoor!

En toen ge-beur-de er iets.

't Was heel stil in de voor-ka-mer.

De tus-schen-deu-ren wa-ren niet hee-le-maal dicht. Ik kon Bep-pie aan ta-fel hoo-ren pra-ten en tan-te Bet-je en Moes.

Wat komt daar zoo zacht-jes aan-ge-loo-pen, naar mij toe?

't Is Mi-net-je!

Ze kijkt me aan. Haar oo-gen zijn net licht-jes. Ze is boos. Ik zie 't wel.

Boos, om-dat *ik* in *haar* wieg lig.

Kon ik er maar uit! Maar dat kan ik niet al-leen. Ik moet wach-ten tot Bep-pie komt.

Ik word bang.

Mi-net-je komt heel dicht bij me, met haar kop. Dien duwt ze te-gen mijn zij aan, al maar te-gen mijn zij.

Ik be-grijp 't wel. Ze wil er mij uit-du-wen.

Maar 't gaat niet. Ik lig stok-stijf.

Maar ik ben wel bang. Ik lig met groo-te oo-gen te sta-ren.

Mi-net-je geeft het op.

Maar nu staat ze te bla-zen, te bla-zen

te-gen mij, met 'n vree-se-lijk hoo-gen rug. En nu lij-ken haar oo-gen wel van vuur.

O, ik ben zoo bang voor haar!

En dan ko-men Bep-pie en tan-te en Moes.

„O, kijk die Mi-net-je eens!”

„Ze is kwaad!”

„Geen won-der!” zegt tan-te.

„Pop Bet-je lag in jou bed-je, hè poes Mi-net-je? Dat is *te* erg!”

Bep-pie neemt er mij uit.

En dan is Mi-net-je niet boos meer.

9. IETS NAARS

Er is iets naars.

Van mor-gen is 't ge-beurd.

Gis-te-ren zijn Bep-pie's krul-len ge-knipt, „ge-punt”.

De kap-per heeft het ge-daan.

Van mor-gen wou Bep-pie ook kap-per-tje spe-len met mij.

Wij wa-ren sa-men in de ka-mer, wij al-leen.

Moes was be-zig in de keu-ken.

„Nou moet jij ge-punt,” zei Bep-pie.

Ze deed het heel echt. Ze zet-te mij in

haar stoel-tje. Ik kreeg een bed-la-ken-tje om. En ze haal-de een schaar uit moe-ders naai-does.
„Nou 't hoofd-je recht-op hou-den,” zei ze, „en stil zit-ten.”
't Ging prach-tig. Ik zat dood-stil.
„Knip,” zei de schaar. Een stuk-je van mijn blon-de haar viel op den grond.

Knip! — Weer een stuk-je.
Knip! — Nog een stuk-je.
Knip! — Een heel groot stuk.
Knip! Knip!
Toen had Bep-pie op-eens geen ple-zier meer in 't kap-per-tje spe-len. Zij raap-te de stuk-jes haar op. In de prul-le-mand deed zij ze.
Mij nam ze het la-ken-tje af. En met los haar werd ik naast de an-de-re pop-pen ge-zet.
Niets lief deed ze dat. 't Was net of ze boos op me was.
Toen ging ze weg.
Een poos-je la-ter kwam Moes in de ka-mer. Zij ging stof af-ne-men. Zoo kwam ze ook in 't speel-hoek-je. Ze nam mij in han-den en be-keek mijn haar.
Toen schud-de zij 't hoofd.
Bep-pie kwam e-ven een paar blok-

jes ha-len. Ze zei: „Ik speel met Kees in de gang.”

„Wie heeft er aan Bet-je's haar geknipt?” vroeg Moes.

„Ik-ke niet,” zei Bep-pie en liep gauw weg.

Den hee-len mid-dag heeft Bep-pie niet naar mij om-ge-ke-ken.

Dat vind ik niet pret-tig.

Maar toch is dat 't na-re niet.

Het is wat an-ders.

Van uit mijn hoek-je merk ik wel, dat Bep-pie niets vroo-lijk is. Al twee-maal heeft ze ge-huild. En eens heeft Moes op haar ge-bromd, om-dat ze stout was. Zou ze van-a-vond ook niet naar me om-kij-ken? En me hier la-ten zit-ten den hee-len nacht? En me niet mee naar bo-ven ne-men? Want mijn le-di-kant-

je staat sinds een paar da-gen niet meer in 't speel-hoek-je. Het staat bo-ven op Bep-pie's ka-mer, dicht bij haar bed. Dat vond ze veel ech-ter, als *ik* ook bo-ven sliep.

Ik kan 't toch niet hel-pen, dat *zij* aan mijn haar heeft ge-knipt. Dat vind ik ook naar. Want ie-der-een vond mijn lan-ge haar juist zoo mooi.

En toch, dat is 't na-re niet.

Het is wat an-ders.

10. AL-LES WEER GOED!

't **I**s nacht.

I Maar ik slaap niet.

Ik lig zoo maar met mijn jurk aan in bed.

Komt het daar-van, dat ik niet sla-pen kan?

Ik weet het niet.
Ik zal wel gaan sla-pen.
Maar eerst moet ik nog wat ver-tel-len.

Bep-pie had mij toch mee naar bo-ven
ge-no-men, net als al-tijd.

Maar *niet* uit-ge-kleed en *niet* mijn
haar ge-bor-steld. En *niet* toe-ge-dekt.
Zoo maar in bed!

Zij was wel uit-ge-kleed door Moes. En
haar krul-len wa-ren ge-bor-steld. En
zij had haar nacht-pon aan.

Als zij zoo-ver is, dan gaat zij al-tijd
op haar knie-tjes lig-gen en vouwt haar
hand-jes in Moes d'r schoot. En dan
zegt ze:

„Ik ga sla-pen, ik ben moe,
'k Sluit mijn bei-de oog-jes toe —
Hee-re, houd ook de-zen nacht
O-ver Bep-pie weer de wacht.”

Dat bidt zij el-ken a-vond.
Maar van a-vond be-gon zij te hui-len.
Net toen ze be-gin-nen zou.
Moes zei niet da-de-lijk wat.
Maar toen zei ze: „Ik be-grijp 't wel, je
kan niet bid-den, hè?”

Bep-pie keek òp naar Moes.

„Wéét u 't dan?”

„Ik ge-loof wel, dat ik 't weet. Maar zeg jij 't me maar.”

„Ik heb ge-jokt. Ik had *wel* aan Bet-je d'r haar ge-knipt.”

„Zul-len we dan sa-men aan den lie-ven Heer om ver-ge-ving vra-gen voor dat jok-ken?”

Bep-pie knik-te.

Moes deed het.

Daar-na zei Bep-pie haar ge-wo-ne ge-bed-je.

Toen ze was op-ge-staan van haar knie-tjes, vroeg ze: „Nou is al-les weer goed, hè Moes?”

„Ja — kind-je.”

„Groeit nou Bet-je d'r haar ook weer aan?”

„Nee,” zei Moes, „pop-pen-haar groeit

niet, daar-om moet je daar nooit aan knip-pen. Dat is wel erg. Maar dàt is 't erg-ste niet, is 't wel?”

„Nee,” zei Bep-pie, „maar dat ik ge-jokt had. En daar-om kon ik niet bid-den. Maar nou is al-les weer goed,” zei ze nog eens.

Ze pak-te Moes.

En Moes gaf haar een nacht-zoen.

En ze ging sla-pen.

En nu ik 't ver-teld heb, ga ik ook sla-pen. Want mijn ver-haal is uit!

DE CATALOGUS VAN ZONDAGSSCHOOLUITGAVEN
GEEFT INLICHTINGEN OVER EEN KEUR-COLLECTIE
KINDERBOEKEN. UW BOEKHANDELAAR OF DE UIT-
GEVER G. F. CALLENBACH TE NIJKERK ZAL U
DEZE, NA AANVRAGE, GAARNE DOEN TOEKOMEN.
